

Paşazadələrin Cavanşiri

◆ Ömür səhifələri

...Yazda, havalar isinəndə, Günəş torpağı qızdırmağa başlayanda məktəbə getməyi daha çox sevirdi. Evdən həmişəkindən tez çıxırdı ki, çox sevdiyi o "tamaşanı" rahat izləyə bilsin, dərsə gecikmədən...

"Səhnədə" - çəltik sahəsində gərgin iş gedirdi. Kişilər bellə torpağı sumlayır, kəllə hamarlayırdılar. Ləklər hazırlanırdı, hamarlanırdı, tirlər düzəldilirdi və sahə səpinə tam hazır vəziyyətə gətirilirdi. Qadınlar isə ayaqyalın səhəyə girib, toxumu əkiridilər. Bütün bu "səhnələri" o qədar maraqla izləyirdi ki...

Amma ən çox sevdiyi "səhnə" "tamaşa"nın sonu idi. Toxumun çiçəklənib kəlləyə, çiçəkləndiyi vaxt. Gömgöy, yamaşıl olardı sahə. Dənizin ənginliklərinə bənzəyirdi. Mehın dalğalandırıldığı sarı-qızıl çiçəklər isə dənizin üzərindəki ləpələri xatırladırdı ona. Səhər Günəş çıxanda sahədəki çiçəklər qızıl kimi bərk vurardı. Ən möhtəşəmi isə çəltik sümbüllərinin "melodiyası" idi. Külək əsəndə sümbüllərin içindəki düyünlər bir-birlərinə toxunduqca qərübə bir səs yayırdı ətrafa. Onun üçün dünyanın ən cazkar musiqisi idi bu xişilti...

Əvvəlki illərdə olduğu kimi, məktəbi bitirən ilin mayında da çəltik sahəsinin qarşısında dayanıb, o əsrarəngiz gözəlliyi seyr elədi. Və gözəlirini yumub, mənəzərənə olduğu kimi beyninə, yaddaşına hopdurdu sanki. Bəlkə də həmin an bir o qədar də fərqləndi deyildi. Lakin yaşa dolduqca, hər dəfə gözələrinin önündə canlandıqca anlayacağı ki, uşaqlıqda seyr etməyi sevdiyi, yaşıl, sarı-qızıl rənglərlə boyanmış o mənəzərə dünyanın ən gözəl, ən füsunkar rəsmi imiş onun üçün... Böyüyüb, boya-başa çatdığı kənd isə dünyanın ən müqəddəs yeri...

alətlərinə əl vurmağa halım qalmırdı. O da rahat işini görürdü... Elə bu həvəslə də məktəbi bitirəndən sonra Özbəkistanda - Buxarada Politeknik Texnikumuna daxil oldum. Beləcə, yeni bir həyata qədəm qoydum. Tələbəlik, cavanlıq ömrün ən şirin dövrüdür, heç vaxt yaddan çıxır. Ən önəmli isə bizim dövrümüzdə dostluqlar maddiyyatla örtülürdü. Hər birimiz maddi cəhətdən eyni səviyədə idik. Pul qazanmaq üçün dərdsən sonra, yaxud həftəsonları müxtəlif işlərdə çalışırdıq. Məsələn, müəyyən pul müqabilində vaqonlardan yük boşaldırıdım. Tələbələrle yığılıb, bir iş götürüb, fəhləlik edirdik. Erkeş adlı bizdən yaşca böyük tələbə yoldaşımız vardı. Evli, 2 uşaq atası idi. Ustalıqı bacarırdı. Onun rəhbərliyi altında işləyirdik, aldığı pulu da hamımızın arasında bölürdü. Tələbəlik dövründə valideyndən pul almaq, onların hesabına dolanmaq bizim üçün ayıb idi, bunu özümüzdə siğışdirmirdik. Hətta Özbəkistanda oxuyanda əsgəriyə getdim. Bunu 6 ay sonra ailəmə xəbər verdim ki, qoy narahat olmasınlar. Yadımdadı, bir tələbə yoldaşımız vardı. Atası Dağıstanın u kombinatının müdiri idi. Hər dəfə gəlirdi ona pul verirdi. "Volqa" da almışdı oğluna. Biz onun maşınına minməzdik. Yemək yeyəndə hesabı vermək istəşə, qoymazdı ki, atasının hesabına yaşayır. Belə gənclik idi o vaxt ki gənclik. Bir neçə tələbə yataqxanada bir otaqda qaldırdıq. Cəmi bir yun köynəyimiz vardı, növbəylə geyinirdik. Yuyub əsmişdiq elektrik sobasının üstünə ki qurusun. Şənbə günü idi. Gəzməyə gedəndə kim geyinəcək deyər köynək üstündə mübahisə düşdü. Hər bir tərəfə dərtdən qorunmaq köynək əlimizdən çıxıb, sobanın üzərinə düşdü və arxası yandı. Yoldaşlarımızdan biri elə də geyindi. İndi gedib oturmaşdıq kafedə. Zarafatla deyirdik hava istid, çıxarıncəkaldı. Hamımız çıxırdıq, o oğlandan başqa. Çıxarsaydı, köynəyinin

zəng vurur. Sonra qayıdıb gəlirdi, deyirdi Heydər Əliyev tədbiri müsbət qarşılayır, hamınıza salam deyir. O vaxt informasiya bolluğu deyildi, mətbuat bu qədər inkişaf etməmişdi. Camaatın da içində bəziləri inanırdı onun sözlərinə, bəziləri yox. Lənkeran da çoxlu şahidlər vermişdi. Düzgün informasiya vermədən sayıqlar buraxırdı və o şahidlərin ailə üzvlərindən istifadə edirdi... Sonradan Ümmümilli Lider Heydər Əliyev televiziya da çıxış elədi və Ələkrəm Hüseynovun heç bir yerin rəhbəri olmadığını, qanunsuz fəaliyyət göstərdiyini dedi. Bu çıxışdan 2 saat sonra cənub bölgəsinin əhalisi Ələkrəmi və yanındakıları qovdu. Bəziləri həbs olundu, bəziləri qaçdı. Ələkrəm Hüseynov talış xalqının üzərində bir ləkə idi. Halbuki o, heç talış da deyil, gəlmədir, əsli-nəslil bilinmir. Şərəfi, vicdanı olsaydı, bu gün ermənilərin süfrəsində oturmazdı. Hansı əxlaqın, mənəviyyatın sahibi olduğu hamıya məlumdur.

"Bağışlamağı bacarmaq lazımdır"

1998-ci ildə "Qızıllağac" Dövlət Qoruğuna direktor təyin olunur Cavanşir Paşazadə. 2007-ci ilə qədər ora rəhbərlik edib, özü də sevərək, həvəslə...

Təbiət vurğunuyam. Dəniz, dağlar, dərələr, meşələr... insana mənəvi dincilik verir. İlin hər mövsümündə bir gözəllik var - yeter ki, onu görə, duya bilsən. At qaçmağı da çox sevirməm. Bu mənada qoruqda işləməyən mənim üçün zəng idir. Qoruqda bir yol var, oradan keçəndə turac quşlarının ora-bura qaçmasına tamaşa edərdim, na qədar yorğunluğum varısa, hamısı çıxırdı, özümü dünyanın ən xoşbəxt sayırdım. Mən 10 kilometrəliyə piyada gəzmişəm qoruqda. Baxırsan ətrafa, insan yox, ancaq heyvanlardır... Bəzən təsadüfən qorğunun ərazisində brakonjerləri görərdim, qaçıb gəlirdilər. Çünki öz səhni bilirdi, utanırdı, mənim gözümə görünməyə çalışırdı. Bu, mənə olan hörmətdir. Bir dəfə qoruqda bir hadisə oldu. Mən bütün postları gəzərək həftəlik ümumi vəziyyəti soruşurdum. Postlardan birindəki polisi işə təzəcə götürmüşdüm, amma hələ əmrinə də verməmişdim. Polis Akademiyasında oğlumla birlikdə təhsil almışdı. Babası uzun müddət Masallıda 1-ci katib işləmişdi. Mən şəxsən tanımasam da, deyirdilər, cərəkverən kişi olub. Bu oğlandan da qoruqda vəziyyəti xəbər aldım. Başladı sadalamğa ki, "filankəs bunu etdi, onu etdi, mən də hamısını qeydə aldım. İcazə versəniz, protokollaşdıraram". Yəni dediyi hadisələr cinayət tərkibli deyildi, adı inzibati tənbəhlə də aradan qaldırmaq olardı. Buna diqqətlə baxdım, maşına minib, qayıtdım idarəyə. Reisi zəng edib dedim, oğlanı bura necə göndərmisən, elə də geri apar. Mənə belə işi lazımdır. Oğlanın özünə də izah elədim ki, sənin baban cərəkverən kişi olub, belə işləməyi. Amma mən sənə imkən versəm, hamını tutdurarsan. Belə işləmək olmaz. Bilirsiniz, insan öz məsuliyyəti

- Sağ olsun yerlirim, kəndlilərim mənə dəstəklədilər, səs verdilər. Nəticədə III çağırışda Milli Məclisə deputat seçildim. Demək olar ki, hər həftə seçicilərimlə görüşürəm. 2005-ci ildən indiyə kimi 14 il ərzində bölgədə çox böyük dəyişikliklər olub. Əvvəllər seçicilərlə görüşəndə bildirdik suallarına necə cavab verək, hansı şəkildə sakitləşdirək, hansı sözlərlə ümid verək və necə doğruldaq. İşiq, qaz günboyu olmurdu. Adı məişət rahatlığı da yox idi. Kənd təsərrüfatı zəifləmişdi. Əhali demək olar ki, heç nə əkilir, becərə bilmirdi, texnika tapılmırdı. Yollar bərbad durumdaydı. Bakıdan Lənkerana 4-5 saata güclə gedib çıxırdın. Üstəlik, na qədar yol qəzaları, hadisələr baş verirdi. Bu gün isə bütün ölkə kimi, Lənkeran da inkişaf edib. Prezident

İlham Əliyevin sərəncamı ilə Lənkeranda magistrat yolun tikintisi üçün 2 dəfə pul ayırdı. İndi yeni çəkilən yolla 2 saat Lənkerana çatmaq mümkündür. Artıq seçicilər soruşur, bizim qapımızı nə vaxt asfalt çəkəcək? İşiq, qazın olmasından söhbət gedə bilməz. Hətta Düşəvire, Gəgran, Dıryan kimi dağ kəndlərində də işiq, qaz var. Bu gün əhalinin üzü gülmür. Təbii ki, insan olan yerdə məişət, iqtisadi cəhətlərlə yanaşı, Cənubi yarımadada daha yaxşıya can atırdı. Həyat inkişaf etdikcə insan da inkişaf etməyə istəyir. Ölkəmiz hər sahədə gündən-günə güclənir. Bu da o deməkdir ki, xalqın rifah halı gətdikcə daha da yaxşılaşacaq.

"O gündən sonra heç vaxt qardaşıma səsimi yüksəltmədim..."

1975-ci ildən bu vaxta qədər bir gün də işsiz qalmayıb Cavanşir müəllim. Hələ uşaq yaşlarından zəhmətə alışıb, meyvə satıb. Tələbə vaxtı vaqondan yük boşaldıb, fəhləlik edib, tikintidə işləyib, hətta zəhmətli pul qazanıb, özünü, ailəsini dolandırır. Zəhmət çəkmək müxtəlif vəzifələrdə irəliləyib, rəhbər olub, idarəçilik edib, sonnda deputat seçilib, seçicilər qarşısında öhdəlik götürüb. Amma bunlarla yanaşı, onun bu həyatda bir öhdəliyi, missiyası da var. Şeyxülislam Hacı Allahşükür Paşazadə kimi mötəbər şəxsin qardaşı olmaq. Çatdımmı görəsən? Ümumiyyətlə, ölkənin iki tanınmış şəxsi kimi yox, sadəcə qardaş kimi aralarındakı münasibət necədir?

Aramızda 4 yaş fərq olmasına baxmayaraq, uşaqlıqdan çox səmimi münasibətimiz olub. Bəlkə də mən onun onun məni istədiy qədər istəyə bilmərdim. Heç vaxt onun sözünün üstünə söz deməmişəm. Mən dediyim söz də onun üçün hər zaman qüvvədədir, həqiqətdir. Ola bilər sonra özümdə desin ki, gərəkdir deməyirdim, amma demisən, o cür də olmalıdır. Aramızda böyük-kiçiklik həmişə qorunub. Ömrümdə birçə dəfə ona səsimi yüksəltmişəm. O da uşaq vaxtı. Deməli, bizim saçımmı dayım qırıxdı. Şeyxin 11, mənim də 7 yaşım olardı. Dayım onun saçını qırıxdı, mənim ki qaldı. Şeyx də saçından tutub, əsəbi halda atama dedi, "onun saçını kəsdirmisən, mənim saçımmı kəsdirsiz". Bu vaxt mən də əlini itələdim ki, yaxşı elə-

yib. Mənə elə küskün baxışlarla baxdı ki... O baxış indiyə qədər da yadımdadı. Çıxdı getdi. Üstündən bir az keçəndən sonra çox pis oldum, hətəkətimə görə peşmanlıq çəkdim. Gedtim gördüm məscidin qabağında sinif yoldaşları ilə dayanıb. Qucaqladım, üzündən öpdüm, üz istədim. Bir də heç vaxt ona səsimi yüksəltmədim...

Bu gün də iki qardaş arasında isti münasibət olduğu kimi davam edir. Bir-birimizə çox bağlıyıq. Ola bilməz ki, bir gündə əzi ki dəfə danışıqmaq - gün necə keçdi, necəsən, nə baş verdi. Tutuq ki, Bakıdan Sumqayıta gedirəm. Xırdalan saxlamışdıq. Ailəmdə qardaşım haqqında heç kim söz deyər bilməz, onun dediyi müzakirə oluna bilməz. Eləcə də onun ailəsində. Hətta şeyx təzə nişanlıyan vaxtlar qayınatasının evinə qonaq gedəndə belə mənə də aparırdı. Əla qurandan sonra isə dedi hamınız mənim üçün əzizsiniz, amma siz bir tərəfə, Cavanşir bir tərəfə. Heç kim mənə qardaşımı əvəz edə bilməz. Bu münasibətin yaranmasını əsas səbəblərdir şeyxdir. Uşvlarım olub, amma üzümə vurmayıb, üstündən keçib. Mən də hər zaman çalışmışam onun adına ləkə gətirməyim, apardığı siyahətə, tutduğu mövqeyə zərər verməyim. Şeyxin həyatı keçirdiyi bütün işlər, cətinlikləri, əziyyətləri, təzyiqlərə məruz qalması gözələrin önündə olub. 20 Yanvar hadisələrində bir qardaş kimi mən nələy çəkmişəm... Mənə bütün ailəmi vəsiyyət edib, ölüme gətirdi... Xoşbəxtəm ki, belə bir şəxsiyyətin qardaşıyam. Xoşbəxtəm ki, Prezident İlham Əliyev şeyxin anadan olmasının 70. fəaliyyətinin 40 illik yubileyilərinin dövlət səviyyəsində keçirilməsi haqqında sərəncam verib. Bu, hər kəsə qismət olmur. Bu, şeyxə, dinimizə, əqidəmizə, azərbaycançılığımıza verilən yüksək dəyərdir.

Ömür kitabının 66-cı səhifəsini yaşayır Cavanşir Paşazadə. Tanrının ona bəxş etdiyi tale payından, həyatından razıdır. 2 oğlu, bir qızı, nəvələri var. Həyat eniş-yoxuşları ilə öz məcrasında axmağa davam edir. Deyir, hər bir insan yaşamaı boyunca bilərəklə və ya bilməyərək müəyyən səhvlər edir. Bəzən səhvlərini anlayıb, "kaş belə etməyeydim" deyər peşmanlıq çəkir. Amma əsas odur ki, səhvlərindən nəticə çıxarıb, bir də eyni səhv etməyəsən. Bir də Tanrının sənə bəxş etdiyi ömrü əsl insan kimi başa vurasan. Bu baxımdan həyatından razıdır Cavanşir müəllim. Yaşamının bundan sonrakı dönməni haqqda isə belə deyir: "Bu yaşdan sonra Allah nə ömür verərsə, təmizliklə, abırta sürmək qismətim olsun..."

Bəziləri onu Qafqaz Müsəlmanları İdarəsinin sədri Şeyxülislam Hacı Allahşükür Paşazadənin qardaşı kimi tanıyır... Çoxları sadə, xeyrixah, "cərəkveren" kişi kimi... Bu gün hamının tanıdığı və eyni zamanda tanımadığı Milli Məclisin deputatı, "Şöhret" ordenli Cavanşir Paşazadənin "Ömür səhifələri"ni elə öz "ailə" vəərəqləyəcəyik.

"O pulla əynimizə paltar, ayaqqabı, oxumağa kitab alırdıq..."

1953-cü il aprelin 12-də Lənkeranın Cil kəndində dünyaya gəlib. Ailədə 9 bacı, 2 qardaş olublar. Atası Hümət kişi kəndin savadlı, sayılıb-seçilən sakinlərindən idi. İl Dünya müharibəsində 4 il vuruşub yaralanandan sonra kəndə qayıtmış, kolxoz sədri, anbar, ferma müdiri işləmişdi.

Atam müharibə əllili idi. Tankın çəpəsi dizinə dəymişdi, sümükləri ələ gəlirdi. Əməliyyatını çadirdə etmişdilər. 8 ay Mozdokda xəstəxanada yatmışdı. Dizdən aşağı ayağının içinə pambıq doldurmuşdular. Pambıqdan "sümüklük" düzəldib üzünə dərin qoyub tikmişdilər. Ayağını tam tərpədə bilmirdi. Amma gəzirdi, çalışırdı axsamasın. Əməliyyat zamanı dizindən balaca dəlik də qoymuşdular. Hərdən ayağının içi qaşınardı. Biz

lahşükür 5, mən 7 qızdan sonra dünyaya gəlmişəm. Valideylərim heç vaxt qız-oglan ayr-seçkiliyi etməyib. 11 övladın hər birini eyni səviyyədə sevib, əzizləyiblər...

Ümumiyyətlə, bizim məktəb dövrümü tamamilə fərqli olub. Yadımdadır, biz məktəbdə gedəndə bəzilərimiz kitab-dəftərlərimizi əlimizdə, bəzilərimiz isə çantada aparardıq. "Şarikov" (diyircəkli) qələmlə yazmaq bizə qadağan olunmuşdu. Havalar soyuyanda sinif otağında soba qalanardı. İşiq da yanırdı, qarlılıq otaqda dərs keçirdik. Kəndin öz müəllimi demək olar ki, yox idi. Bütün müəllimlər başqa yerlərdən gəlirdi. Dərslər də bir o qədər yaxşı keçirilirdi. Böyüklərimizin və qardaşım dərslərində mənə kömək edirdi. Fizikanı çox sevirdim. Çalışırıdım o fənni dərindən öyrənmə. Fizika dərslərində istifadə etdiyimiz cihazlarla tez-tez əlimi yandırdım. Bəzən olurdu ki, dərslərdə naqilləri səhv bir-ləşdirdiyimiz üçün partlayışlar baş verirdi. Fizikadan əlavə, çalışırıdım rus dilini də öyrənmə. Ən çox sevdiyim müəllimin adı Ziya idi. Ziya müəllim bizə fizika dərslərini keçirdi. Həm də rus dilini də öyrənməyə onun danışıqı, geyimi, davranışı çox xoşuma gəlirdi...

Dərdsən sonra isə heyvan, mal qalınca gedirdik. Futbol oynayırdıq. İsti dövrlərdə ayaqqabı geyinməzdik, elə ayaqyalın ora-bura qaçırıdık. Daha indiki uşaqlar kimi, günümüzdə televizor, kompüter qarşısında keçirmirdik. O vaxt televizor kənddə 2-3 evdə var idi. Səbirsizliklə gözləyirdik ki, poçtalyon "Kommunist", yaxud "Azərbaycan gəncləri" qəzetini gətirəcək, biz də oradan futbol xəbərlərini oxuyacağıq. Bütün günü kəndi çöl-bayırındaydıq. Ən çox da çəltik sahəsini seyr etməyi sevirdim. Çəltik əkiləndən yığılana kimi bütün prosesi maraqla müşahidə edirdim. Qadınlar səhəyə ayaqyalın girib, toxum əkiridilər. O vaxt heyvətlər hasarlanmazdı. Bizim həyətdə içməli su quyusu vardı. Qadınlar sahədən qağıdanda orda əl-ayaqlarını yuyub, evə gedirdilər. Ya da səhər bizim quyudan su doldurub, özəlilə ehtiyat üçün aparırdılar. Çox şən və maraqlı keçib uşaqlıq illərim...

"Tələbə vaxtı vaqondan yük boşaldırdı, fəhləlik edirdim"

O vaxt əksər kənd uşaqları kimi, o da səhər həyatına can atırdı. Şəhərin görməli yerlərində gəzmək, yaşamaq, oxumaq, işləmək istəyirdi. Amma hələ bilmirdi ki, vaxt gələcək, kənd həyatı onu yenidən özünə cəlb edəcək... Hələliklə tikintiyə maraqlı görünən kənd uşağı idi. Bu maraqlı isə ona usta olan əmisindən keçmişdi.

arkadan yandıqı görünərdi axı... O illərin, o günlərin hər birinin ayrı ləzzəti, şirinliyi vardı. Bir sözlə, gənclik dövrümüz çətin keçşə də, ömrümüzə unudulmaz iz buraxıb. Amma Özbəkistanda qaldığım illər ərzində hər gün özümə demişəm ki, Cavanşir, sən bura oxumağa gəlmişən, ata-anan, qardaşın, bacılarının səni gözləyir. Sən oxumalısan və kəndə qayıtmalısan. Bu dünya sənin üçün deyil. Hətta bir gün dərsi buraxıb, uşaqlara harasa gətirmişəm, bazar günü özümü cəzalandırırdım ki, bu gün oturuub, kitab oxuyacağsan. Orada daimi yaşamağı heç vaxt üreyiməndən, ağılımdan keçirməmişəm. İsraili, Amerikaya gedib, orada yaşamaq üçün dəfələrlə qarşıma şans çıxıb, geri çəkməmişəm. Çünki mənim üçün hər zaman birinci yerdə vətənim, kəndim, ailəm olub.

"Bakı ilə danışımaq üçün Masallaya, Cəlillibadə gedirdim"

Cavanşir Paşazadə Özbəkistanda təhsilini başa vurandan sonra Daşkənd Aviasiya Zavodunun tikintisində iştirak edərək, teqrübə keçib. Sonra ölkəyə qayıdıb, Azərbaycan Kənd Təsərrüfatı Akademiyasının İqtisadiyyat fakültəsini bitirib. Meliorasiya və Su Təsərrüfatı Nazirliyinin nəzdində keyfiyyət üzrə mühəndis, briqadir, tikinti üzrə sahə rəisi vəzifələrində çalışıb. Bundan əlavə uzun müddət neft sənayesində fəaliyyət göstərirdi. Lənkeranda çay fabrikinin direktoru təyin olundu. Sonradan tək Lənkeranda yox, bütün ölkədə vəziyyət gərginləşdi, hərbi siyasi şərait son dərəcə kəskinləşdi. Belə dövrdə işləmək də çətin idi təbii ki...

- AXC-nin ölkəyə rəhbərliyi dövründə Azərbaycanda demək olar ki, parçalanma gedirdi. Bir tərəfdən dövlət sərhədlərinin pozulması, qonşu ölkələrin üzərimizə hegemonluğu, digər tərəfdən qaçqın və məcburi köçkünlər... Cənubda da vəziyyət pis idi, gəvriyyətlər olundu. Təsəvvür edin ki, rayondan Bakı ilə danışıq bilmirdim. Masallıya, yaxud Cəlillibadə poçtuna gedib danışırdım. Ölkədəki yivəsizlik dövründə müstəqilliyimizin, milli dövlətçiliyimizin düşməni Ələkrəm Hüseynov özünü qondarma "Talış-Muğan Respublikasının" rəhbəri elan edərək, bölgə əhalisinə müəyyən qədər təsir göstərdi. Yerli xalq çəş-baş qalmışdı. Başa düşürdürlər necə olacaq. Camaatı yığıb, iclaslar keçirdirdi. Ulu Öndər Heydər Əliyev dövlət rəhbərliyini gətiriləndən sonra iclasın ortasında çıxırdı çölə, guya Heydər Əliyev

yətini dərk etməlidir, bəli. Amma bağışlamağı da bacarmaq lazımdır. Hər xırda səhvi böyütmək və onun müqabilində böyük cəza vermək, ziyankarlıq etmək, bəhskar olmaq, kiməsə stres yaşatmaq olmaz. Xeyrixahlıq etmək lazımdır. Mənim həyat fəlsəfəm budur.

"Seçicilər soruşur, bizim qapımızı nə vaxt asfalt çəkəcək?"

2005-ci ildə üzvü olduğu Yeni Azərbaycan Partiyası tərəfindən Milli Məclisə namizədliyi irəli sürüldü. Və 75 sayı Lənkeran-Masallı seçki dairəsindən parlamentə deputat seçildi.

İndiyə qədər dünyanın müxtəlif ölkələrində olub Cavanşir Paşazadə, çoxlu şəhərlər gəzib, əsrarəngiz yerlər görüb. Hər gəzdiiyi şəhərdə öz kəndindən bir bənzərlik axtarıb - oxşar küçə, oxşar mənəzərə, oxşar ağac, oxşar daş... Ən gözəl şəhərlərin ən füsunkar mənəzərlərində belə uşaqlıqda seyr etməyi sevdiyi çəltik sahələrini, oradək rəngləri axtarıb gözlərdi... Əsən küləklərin, mehın səsinə çəltik çiçəklərinin "melodiyasını" eşitmək arzusuyla qulaq kəsilib... Hətta Çinə, Vyetnama səfəri zamanı xeyli masafə qət edib, o ölkələrin çəltik sahələrinə də baş çəkib. İllər öncə yaddaşına hopdurduğu yaşıl, sarı-qızıl rənglərlə boyanmış o "rəsmi" görmək ümidilə... Tapa bilməyib... Hərdən içində nişgil, həssət yenidən uşaqlıqın kəndinə, o qaçışız günlərinə qayıtmağı keçirib könlündən... Amma gözlərini yumub, beyninə, yaddaşına, hafizəsinə hopdurduqı o mənəzərni gözələrinin önündə canlandırmıqla kifayətlənib.

Və yaşa dolduqca, hər dəfə gözələrinin önündə canlandıqca anlayıb ki, uşaqlıqda seyr etməyi sevdiyi, yaşıl, sarı-qızıl rənglərlə boyanmış o mənəzərə dünyanın ən gözəl, ən füsunkar rəsmi imiş onun üçün... Böyüyüb, boya-başa çatdığı kənd isə dünyanın ən müqəddəs yeri...

Xəyalə MURADLI, "Azərbaycan"